

EDITORIAL

PARQUES EN L'HOSPITALET

La falta de espacios verdes en la Torrassa es un déficit evidente. Este barrio, uno de los más antiguos y de mayor densidad urbanística de la ciudad, sólo dispone de 8.146 metros cuadrados de espacios ajardinados. Por ese motivo, el proyecto para construir una gran zona verde de tres hectáreas en la Torrassa fue recibido como agua de mayo. La empresa no era fácil. La amplia superficie a cubrir y las dificultades de un terreno con un fuerte desnivel hacían imprescindible una importante inversión difícilmente asumible en solitario por una administración local. Sin embargo, no era éste un motivo suficiente para abandonar la idea y, tras diversas gestiones para conseguir la participación de otras administraciones, las obras de la primera fase podrán iniciarse este año. Con acciones como ésta se va ganando terreno al asfalto que inundó históricamente nuestra ciudad.

Mientras tanto, la Asociación de Vecinos del barcelonés barrio de Les Corts reivindica la construcción de un parque en L'Hospitalet, en los terrenos colindantes a Can Rigalt. Sin embargo, la falta de recursos para poder abordar todos los proyectos pendientes al mismo tiempo aconseja priorizar aquellos que sí tendrán incidencia directa en la calidad de vida de los ciudadanos de L'Hospitalet, como el de la Torrassa.

Esa prioridad, no obstante, no significa abandonar las zonas 'pendientes', máxime si, como ocurre en Can Rigalt, están ocupadas por huertos ilegales que ofrecen una pobre imagen. Por ese motivo, la licencia provisional concedida al FC Barcelona librarà a L'Hospitalet de un espacio degradado, aunque no construirà un parque para los vecinos de Barcelona.

LA FIRMA

A LOS ORDENADORES, CIUDADANOS...

Antoni Esteve

Periodista y profesor de la Universitat Pompeu Fabra

"A los ordenadores, ciudadanos" es el grito de la nueva revolución. No quedará piedra sobre piedra y nada volverá a ser igual. La Sociedad Industrial ha quedado atrás y estamos viviendo los primeros balbuceos de la Sociedad de la Información. La sangre de esta revolución será la gente que se automargine.

No permitamos, pues, nuevas dominaciones. Apoderémonos de la tecnología para que nos haga más libres y más felices. Las máquinas no son intrínsecamente buenas o malas, es su uso el que puede hacerlas perversas. Seguimos educando a los jóvenes para una Sociedad Industrial que ya ha desaparecido y en diez años no habrá ningún trabajo que se realice como hoy. Se hace imprescindible una nueva alfabetización y ni la edad ni ningún otro condicionante han de ser excusa.

Y si hay un responsable de que todo se tambalee es Internet. Una red de personas y no de máquinas, como erró-

neamente se presenta muchas veces. Un cordón umbilical con el mundo que nos ha de ayudar a saber más, opinar, protestar y a vivir mejor. Todo lo contrario del tópico que plantea que estamos ante un fenómeno que aislará a los ciudadanos, que los recluirá en sus casas. Argumentos reaccionarios de quienes temen el cambio. La red nos hará más democráticos y más tolerantes, nos obligará a cambiar nuestra manera de vivir, a repensar las casas y las ciudades, a replantear la enseñanza, el ocio, la política, así como la forma de trabajar.

Pero este periodo también está cargado de peligros, aunque ninguno de ellos justifica que frenemos o retrocedamos. Se forjarán nuevas injusticias, nacerá un nuevo concepto de ricos y pobres, y se encontrarán nuevas formas de explotación. Sin embargo sorprenden los temores que provoca el cambio tecnológico, la fobia hacia todo lo que es virtual.

PERSONAL E INTRANSFERIBLE

SALA ÉS DELS NOSTRES

Josep Pernau

Periodista

Varen ser 25 dies els que Josep Maria Sala va passar a la presó. De la privació de llibertat n'ha quedat un llibre editat pels seus amics, *Escrito en la cárcel*, que ens descobreix un Sala ben diferent a aquell personatge esquerp, dur i malcarat que vàrem conèixer en l'exercici de la política. No crec que la presó el fes canviar. Vull creure que en el seu cas, com en el de la majoria que s'hi dediquen, la política amaga l'home. En tot, a la vida hi ha aspectes positius i aquest és el del seu pas per Can Brians.

Potser la vida pública obliga a posar-se una màscara, que fa aparèixer les persones diferents de com són. Les allunya del conjunt de la societat i per un estrany concepte de la imatge pública sembla que han d'amagar els sentiments. Durant molts anys, mai no vàrem veure a Felipe González amb la seva dona, Carmen Romero, agafats del braç. Va haver de perdre unes eleccions i de deixar la

secretaria general del PSOE perquè la seva figura s'humanitzés. I així és tal com apareix ara en el llibre Josep Maria Sala. Sense necessitat de compartir les seves idees polítiques, tots el podem sentir més a prop de nosaltres.

No és diferent de nosaltres un home que estima les plantes i les flors. Lamenta no haver pogut anar al mes de desembre a la Fira de la Puríssima de Sant Boi, per comprar els planters de camèlies, gardènies i rosers, però espera fer-ho a la Fira de la Candelera de Molins de Rei. A la presó hi ha moltes mancances —entre elles el bon cafè i les xocolatines—, però en denuncia una: que es posin uns testos amb flors a les finestres que dissimulin el ciment.

Escolta música —Wagner no és incompatible amb el flamenc—, llegueix, escriu, fa exercicis físics, es recorda del Barça i troba ressonàncies poètiques en una lluna creixent. Josep Maria Sala és un dels nostres.

CIUTADANS

L'HOSPITALET publica a cada número l'opinió d'alguns dels nostres conciutadans a l'entorn dels temes més diversos. Els entrevistats, als quals agraïm la seva col·laboració, són triats a l'atzar.

Per què ha escollit l'escola pública?

Federico Alcalá
dependent de farmàcia

El col·legi on porto els meus fills em sembla molt bo i l'ensenyament a l'escola pública és més igualitari per a tothom, poden participar més pares i alumnes. Volia que els meus fills aprenguessin català i a la pública això és garantit. L'índex de fracàs escolar és el mateix a la pública que a la privada perquè això depèn de cada alumne.

Camelia Barranco
treballadora familiar

És un deure de l'Estat posar els recursos necessaris per a l'ensenyament. L'escola pública té els valors de poder compartir la solidaritat, la diversitat i la igualtat. És la diferència amb l'escola privada, encara que aquesta té més recursos, però això és injust. L'ensenyament públic hauria d'ampliar l'educació obligatòria de 0 a 3 anys.

Juan Ángel Baños
professional d'arts gràfiques

Aposto per l'escola pública i penso que totes ho haurien de ser perquè l'ensenyament ha d'estar emparat sota els mateixos criteris, els dels nostres governants, que triem cada quatre anys. A la privada, el criteri és el del propietari. Penso que el meu fill no seria tant feliç en una escola privada. A la pública tothom és igual.

L'Hospitalet

Diari Informació de la Ciutat

Edita: La Farga GEMSA
Adreça: c/ Barcelona, 2
Tel. 261 53 30 Fax 338 43 97
Direcció: Cristina Sánchez
Redacció: Rosa Salguero, Pilar Gonzalo, Marga Solé; **esports:** Enrique Gil; **disseny i maquetació:** E. Ortiz; **fotografia:** Juan Valgañón; **infografia:** Julià Giménez; **disseny capçalera:** Comunicació i Imatge.
Publicitat: Tel. 261 52 00
Imprimeix: C. G. Canigó S.L.
Tiratge: 100.000 exemplars
D.L. 36444-94

Aquesta publicació no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors i columnistes.